

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce THRONUM, s. r. o., IČ 253 72 432, se sídlem Korunní 859/18, 120 00 Praha 2, zastoupeného JUDr. Pavlínou Sglundovou, advokátkou se sídlem Smetanovo nám. 7, 702 00 Ostrava, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, s kontaktní adresou Čs. legií 5, 702 00 Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2008, č. j. 580/169/ENV/08, sp. zn. 000369/A-10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2008 uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava (dále jen „inspekce“), žalobci pokutu ve výši 375 000 Kč za porušení provozního řádu zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů. Porušení zákona spatřovala inspekce v tom, že žalobce při provozu „Mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů kategorie O“ v období od 17. 6. do 16. 8. 2006 přijal do zařízení 2616 t odpadu (17. 6. – 21. 6.) a 16 308 t odpadu (22. 6. – 16. 8.) kategorie zemina a kamení neuvedené pod kat. č. 170503, s nímž nakládal v rozporu s provozním řádem, neboť nezabezpečil přejímku odpadu včetně dokladu o kvalitě odpadu (kapitola 4.1 provozního řádu), předal odpad osobě, která nebyla oprávněna k převzetí odpadu (kapitola 4.2), nevedl evidenci odpadu a nesplnil ohlašovací povinnost (kapitola 7), a nevedl provozní deník ve stanoveném rozsahu (kapitola 10).

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30. 6. 2008 zamítl žalobcovo odvolání proti napadenému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. Zdůraznil, že jednání konaná před zahájením řízení proběhla v rámci kontrolní činnosti inspekce, nejde tu o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu (užívala-li inspekce pojem „ústní jednání“ v záhlaví protokolů, jde o formulační neobratnost). Není pravda, že nebyl proveden důkaz listinami; po shromáždění podkladů s nimi byl žalobce seznámen dne 12. 2. 2008. To, zda bude nařízeno

ústní jednání, je na úvaze správního orgánu; sám žalobce takový návrh v průběhu řízení nevznesl. Lhůta pro vydání rozhodnutí má pořádkový charakter, její nedodržení samo o sobě nezkracuje účastníka na právech. Není rozhodné, zda listina *Základní popis odpadu* byla žalobci předána: žalobce sám měl tento doklad vyžadovat od původce odpadu. Listina *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006* byla inspekci předána již 19. 4. 2007, nikoli až den nato, jak se žalobce domnívá. To, že listiny *Evidenční list odpadů* a *Čestné prohlášení* podepsal jednatel žalobce pan P. U., je v pořádku, neboť tento jednatel může jednat samostatně za celou společnost (bez ohledu na to, že odpadovým hospodářem je pan M. G.); ostatně i pan G. při podávání vysvětlení na Policii ČR, Městském ředitelství Ostrava, potvrdil, že tyto listiny byly společnosti ALPINE předány. Ačkoli ve smlouvě mezi žalobcem a společností ALPINE se mluvilo o „uložení zeminy“, žalobce si – s ohledem na souhrn listin shromážděných ve správním řízení – musel být vědom toho, že přebírá odpad. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech nemůže být v praxi reálně naplňováno, neboť zde předvídaný prováděcí předpis nebyl vydán.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného úvodem poznamenal, že již dne 10. 3. 2008 podal podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí, o níž je přesvědčen; o výsledku však nebyl informován, ani napadené rozhodnutí se s touto otázkou nevypořádalo. Správní řízení bylo zahájeno dne 3. 12. 2007, téměř všechny úkony však správní orgán provedl před zahájením řízení. Inspekce se ve svém rozhodnutí zmiňuje o „ústních jednáních“, která byla provedena v rámci státní kontroly (nikoli v řízení podle správního řádu), žalovaný to však bagatelizuje jako „formulační neobratnost“. V souvislosti s těmito jednáními (25. 6., 27. 6. a 13. 8. 2007) nelze hovořit o „účastníku řízení“ – vždyť řízení bylo zahájeno až několik měsíců poté. Správní orgán může podle § 81 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, provést kontrolu [požadovat *ústní vysvětlení* podle § 81 odst. 1 písm. b), sepsat *protokol o provedené kontrole* podle § 81 odst. 2 písm. e)], ovšem použitý pojem „ústní jednání“ tomu neodpovídá. Úkony inspekce před zahájením řízení nelze ani považovat za úkony podle § 137 správního řádu; podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek. Tato pochybení nelze zhojit následným vysvětlením žalovaného v napadeném rozhodnutí. Nebyly provedeny důkazy listinou, ani svědeckou výpovědí (není zřejmé nic bližšího o stavbyvedoucím, který vypovídal dne 19. 4. 2007, není známo, jak byl poučen a v jakém procesním postavení vypovídal). Nebylo nařízeno ústní jednání. Ani v I. ani ve II. stupni nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí. Tyto vady působí nicotnost rozhodnutí, resp. minimálně se jedná o zásadní vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“), pro které by mělo být rozhodnutí zrušeno.

Žalovaný se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami. Správní orgány vycházely z listin, které jim předložila ALPINE stavební společnost, s. r. o. (*Základní popis odpadu, Průběžná evidence odpadů* a *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006*). Listina *Základní popis odpadu* (nedatovaná) však žalobci nikdy nebyla předána. Listina *Průběžná evidence odpadů* slouží pro vnitřní potřebu společnosti Alpine, žádná nezávislá třetí osoba ji nepodepsala ani nezaevidovala. Co se týče listiny *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006*, považuje žalobce za podstatné, že byla předložena až den po „ústním jednání“ (konaném dne 19. 4. 2007). Až do tohoto dne totiž platilo, že předmětem smluvního vztahu mezi společností Alpine a žalobcem bylo uložení zeminy; zřejmě až v reakci na „ústní jednání“ začala společnost Alpine považovat zeminu za odpad. Společnost Alpine dále předložila *Evidenční list odpadů* (ze dne 15. 9. 2006, Thronum, s. r. o., s podpisem P. U.), *Čestné prohlášení* (nedatováno, Thronum, s. r. o., s podpisem P. U.) a souhlas k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů udělený žalobci rozhodnutím krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 1. 2003. Odpadovým hospodářem je podle tohoto

rozhodnutí M. G., není tedy zřejmé, proč si společnost Alpine nechala podepsat zmíněné listiny od P. U. Tomu je zřejmě předložil nekompetentní zaměstnanec, s nímž byl již rozvázán pracovní poměr.

Žalobce zopakoval, že předmětem vztahu mezi ním a společností Alpine bylo zajištění místa pro uložení zeminy a sypkého materiálu; žalobce neměl důvod se domnívat, že se bude jednat o odpad, naopak vycházel z toho, že jde o vytěženou zeminu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech. K tomu žalobce navrhl provést důkazy listinami, výsledky svědků (stavbyvedoucího společnosti Alpine a osob, které se účastnily „ústních jednání“ před inspekci). Závěrem navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, případně aby upustil od trestu za správní delikt nebo jej snížil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí. Dodal, že pokud účastník podá podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí v době, kdy zároveň probíhá odvolací řízení, má vydání rozhodnutí v odvolacím řízení přednost, tj. není třeba zdůvodňovat účastníku, proč nebyla nicotnost prohlášena.

Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ve správním spisu si soud ověřil, že inspekce obdržela dne 26. 3. 2007 podnět Policie ČR, SKPV – II. odbor; podle něj společnost Alpine odtěžila při stavebních pracích na stavbě výrobního a skladovacího areálu MPL Kauf, s. r. o., materiál o celkové hmotnosti 18 924 t, který následně odebral žalobce; ten uložil materiál v lokalitě „Slovenská“, nedoložil však, že by k tomu byl oprávněn. Na základě tohoto podnětu začala inspekce provádět úkony v rámci své kontrolní činnosti a vyhotovila protokoly o „ústních jednáních“ ze dne 19. 4. 2007, 2. 5. 2007, 25. 6. 2007 a 13. 8. 2007. Dále získala listiny od společnosti Alpine (Základní popis odpadu, Průběžná evidence odpadů, Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006, Evidenční list odpadů a Čestné prohlášení). Dne 3. 12. 2007 zahájila se žalobcem správní řízení, v němž bylo poté vydáno napadené rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Není chybou, pokud žalovaný výslovně nereagoval na podnět k prohlášení nicotnosti, který žalobce podal spolu s odvoláním proti rozhodnutí I. stupně. Podle § 78 odst. 1 správního řádu mohou účastníci řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, dát podnět k prohlášení nicotnosti; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Podnět k prohlášení nicotnosti byl inspekci doručen dne 10. 3. 2008; žalovaný – jakožto správní orgán nadřízený inspekci, který je ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu oprávněn prohlašovat nicotnost rozhodnutí vydaných inspekci – na podnět výslovně nezareagoval, ale zato dne 30. 6. 2008 vydal rozhodnutí o odvolání, v němž se mj. zabýval i vadami řízení, které podle žalobce přivodily nicotnost rozhodnutí inspekce. V rozhodnutí o odvolání žalovaný jasně vyjádřil svůj názor, podle nějž se inspekce nanejvýš dopustila nepříliš vhodných formulací, ne však procesních pochybení, která by měla vést ke zrušení rozhodnutí nebo dokonce k jeho prohlášení za nicotné. Ze samotného rozhodnutí o odvolání tak bylo zřejmé, že k prohlášení nicotnosti rozhodnutí není důvod; nebylo tedy třeba, aby žalovaný kromě toho reagoval ještě zvláštním sdělením podle § 78 odst. 1, z něž by se žalobce dozvěděl totéž.

Kromě toho, jak na to správně upozornil žalovaný, podle správního řádu (§ 77 odst. 1, 2) prohlašuje, resp. vyslovuje nicotnost jednak správní orgán, jednak soud, a každý z nich z jiných důvodů. Zatímco důvody vyslovení nicotnosti před soudem jsou již ve správním řádu stanoveny poměrně obecně a široce, a takto je dále rozvíjí i judikatura správních soudů, nadřízený správní orgán může prohlásit správní rozhodnutí za nicotné jen v případě, že je vydal absolutně věcně nepřislušný správní orgán (§ 77 odst. 1 správního řádu). Žádná taková

námítka nebyla v žalobcově podnětu na prohlášení nicotnosti vznesena, namítané důvody nicotnosti se zcela míjely s důvodem podle § 77 odst. 1 správního řádu; to je další podpůrný argument, který svědčí o nedůvodnosti žalobcova požadavku na zvláštní sdělení od žalovaného podle § 78 odst. 1 správního řádu.

Skutečnosti, v nichž žalobce spatřoval závažné vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a pro které je tedy třeba napadené rozhodnutí zrušit, nejsou podle soudu důvodem pro zrušení rozhodnutí, resp. je ani nelze považovat za vady řízení. Žalobce sám připouští, že inspekce byla oprávněna před zahájením správního řízení provádět kontrolní činnost, jak jí to umožňuje § 81 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech (*Inspektoři jsou oprávněni při výkonu své kontrolní činnosti požadovat potřebné doklady, údaje a písemná nebo ústní vysvětlení týkající se předmětu kontroly.*). To, že inspekce vyhotovovala o shromážděných listinách a o poskytnutých vysvětleních protokoly, je v souladu se zákonem; to, že je nepřiliš vhodně nazvala „protokoly o ústním jednání“ (což může vyvolávat nesprávný dojem, že se jedná o protokol o ústním jednání ve správním řízení, jak jej upravuje § 18 odst. 1 správního řádu), je pouhým formulačním nedostatkem, který ani nelze považovat za vadu řízení, natož aby tento nedostatek mohl žalobce nějak zkrátit na právech (žalobce ostatně ani nenaznačuje, jak konkrétně tento nedostatek zasáhl do jeho procesního postavení). Za nesmyslnou považuje soud námitku, podle níž byl žalobce v odůvodnění rozhodnutí nesprávně označen za „účastníka“ již při rekapitulaci té fáze postupu správního orgánu, která ještě nebyla správním řízením. Žalobce nenavrhuje, jak by správně měl být označen; soud toto označení považuje za vhodné, protože je jednotné v rámci celého odůvodnění a vyjadřuje žalobcovo postavení v rámci správního řízení. To, že až do 3. 12. 2007 neprobíhalo správní řízení, je zřejmé oběma stranám, a inspekce i žalovaný používají označení „účastník“ pouze pro jednoduchou identifikaci žalobce, aniž s tím např. spojují procesní povinnosti, které žalobce ještě v dřívější fázi postupu správního orgánu neměl.

Žalobce správně uvádí, že úkony inspektorů před zahájením správního řízení nelze považovat za úkony podle § 137 správního řádu, stejně tak nelze polemizovat s tím, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek. To však nijak nesvědčí o nezákonnosti těchto úkonů a následně vydaného rozhodnutí, protože tu jde o legální postupy a legálně získané podklady v rámci kontrolní činnosti [srov. již výše citovaný § 81 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech].

V řízení se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provádí tak, že se listina přečte, resp. se účastníkům sdělí její podstatný obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu); to však platí především pro listiny, které si správní orgán vyžádal od třetí osoby ve smyslu § 53 odst. 1 správního řádu a které se po provedení důkazu této osobě vracejí – listiny se tedy nestávají součástí správního spisu. Nejsou-li účastníci přítomni, učiní se o provedení důkazu listinou záznam do spisu. Inspekce u několika listin, o nichž byla řeč výše, takový záznam do spisu učinila; soud to však považuje za zbytečné, pokud se tyto listiny stávají součástí správního spisu, a účastníci se tak mohou s celým jejich obsahem seznámit a vyjádřit se k nim. Neobstojí proto námitka, podle níž nebyly v řízení provedeny důkazy listinou.

Stejně tak je nedůvodná námitka, podle níž nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí. Žalobce žádný takový důkazní prostředek nenavrhoval ani v řízení na I. stupni, ani v odvolání. Dne 19. 4. 2007 požadovala inspekce ústní vysvětlení od představitelů společnosti Alpine, jimiž byli jmenovitě uvedeni stavbyvedoucí Ing. M. H., vedoucí skupiny Ing. J. D., specialista na poradenství Ing. M. P. a advokátka JUDr. A. K. Nešlo zde o výslech svědků, proto ani nebylo třeba tyto osoby poučovat ve smyslu § 55 odst. 5 správního řádu. To, že nebylo nařízeno ústní jednání, rovněž není pochybením správního orgánu, ale důsledkem úvahy, podle níž to v tomto případě nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků (srov. § 49 odst. 1 správního řádu; ostatně žalobce se nařízení ústního jednání ani

nedomáhal). Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu je lhůtou pořádkovou, její nedodržení tedy nepůsobí nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Nic z výše uvedeného není vadou, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí; už vůbec pak tyto skutečnosti nezakládají důvod pro vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí, jak to žalobce požaduje v žalobě.

Soud nesouhlasí s tím, že by se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami. Tyto námitky nebyly s to účinně zpochybnit listiny, které inspekce získala od společnosti Alpine a z nichž vycházela při svém rozhodování. Listina *Základní popis odpadu*, která se týkala oněch 18 924 tun „materiálu“ předaného žalobci společností Alpine, obsahovala v souladu s Přílohou 2 bodem 2 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, především katalogové číslo odpadu, kategorii odpadu (O), popis vzniku odpadu. Příloha 2 bod 2 také uvádí, že tento základní popis odpadu musí dodavatel (vlastník) odpadu poskytnout osobě oprávněné k provozování příslušného zařízení k nakládání s odpady. To, že tato listina nebyla případně žalobci předána (jak žalobce tvrdí), jej nemůže zbavit odpovědnosti za správní delikt. Žalobce měl na této zákonné povinnosti dodavatele odpadu trvat a bez jejího splnění neměl odpad převzít. Není zřejmé, kam žalobce míří námitkou, podle níž listina *Průběžná evidence odpadů* slouží pouze pro vnitřní potřebu společnosti Alpine, a žádná nezávislá třetí osoba ji nepodepsala ani nezaevidovala. Z této listiny je zřejmé, že společnosti Alpine vznikl v období 17. 6. – 16. 8. 2006 odpad (zemina a kamení), jsou zde uvedeny hmotnosti odpadu vznikajícího v jednotlivých dnech a to, že veškerý tento odpad byl předán žalobci. Žalobce nenamítl, že by zde uvedené údaje byly nesprávné – ostatně ani nijak nepochybnil, že od společnosti Alpine převzal v tomto období uvedené množství zeminy a kamení, kterou ovšem on sám nepovažuje za odpad, ale za materiál. Žalobce tedy nesouhlasí s právním hodnocením *povahy* zeminy a kamení převzatého od společnosti Alpine; poukazovat na interní povahu listiny a na chybějící podpis „nezávislé třetí osoby“ je tak zcela od věci. Soud nezjistil, že by listina *Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2006* byla předložena až den po „ústním jednání“ a není jasné, oč žalobce toto své tvrzení opírá: z protokolu ze dne 19. 4. 2007 je totiž zřejmé, že *Hlášení* bylo předloženo již v tento den.

Nedůvodné jsou i námitky týkající se *Evidenčního listu odpadů* a *Čestného prohlášení*. Žalobce nepřinesl žádné argumenty, které by zpochybňovaly pravost či obsah těchto listin, pouze uvádí, že listiny neměl podepsat P. U., ale M. G. Tak tomu ale není: každý z jednatelů je totiž podle společenské smlouvy oprávněn jednat samostatně, a tedy i podepisovat listiny související s předmětem žalobcova podnikání. To, že odpadovým hospodářem (§ 15 odst. 3 zákona o odpadech) byl stanoven M. G., znamená pouze tolik, že odpovídá žalobci jakožto oprávněné osobě za zajištění odborného nakládání s odpady – nikoli to, že pouze on je oprávněn podepisovat listiny týkající se nakládání s odpady. (Už vůbec pak není pro sankční řízení podle zákona o odpadech podstatné, kdo P. U. předložil listiny k podpisu.) Ostatně podle citovaného ustanovení zákona zastupuje odpadový hospodář oprávněnou osobu *při jednání s orgány veřejné správy* v oblasti odpadového hospodářství, zejména při výkonu jejich kontrolní činnosti. Zde se ale nejednalo o styk s orgány veřejné správy, nýbrž o podepisování listin týkajících se soukromoprávního vztahu dvou subjektů (původce odpadu a osoby oprávněné k nakládání s odpady).

Správní orgány správně posoudily i to, že v případě oněch sporných 18 942 tun zeminy a kamení šlo o odpad, a nikoli o „materiál“, který by byl vyňat z působnosti zákona o odpadech. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a která přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Ke zbavování se odpadu přitom dochází vždy, kdy osoba předá takovou movitou věc k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo

předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů (§ 3 odst. 2 zákona o odpadech). Ve věci není spor o to, že společnost Alpine vzniklo při práci na stavbě areálu MPL Kauf, s. r. o., 18 924 tun „materiálu“, tj. zeminy a kamení, a že tento materiál byl předán žalobci [společnost Alpine dne 19. 6. 2006 u žalobce objednala „zajištění místa pro uložení zeminy, sypkého materiálu (kamenivo, struska atd.)“]. Mezi žalobcem a společností Alpine o tom byla uzavřena dohoda (s datem 4. 7. 2006, 21. 7. 2006) o „převzetí materiálu“ (v textu se mluví také o „zemíně“). Podle přílohy č. 1 katalogu odpadů (tj. vyhlášky č. 381/2001 Sb.) tvoří skupinu 17 katalogu *Stavební a demoliční odpady*, přičemž podle podrobnějšího členění se kódem 17 05 označuje *Zemina (včetně vytěžené zeminy z kontaminovaných míst), kamení a vytěžená hlšina*, a kód 17 05 04 patří zemině a kamení, které neobsahují nebezpečné látky. Právě o takový materiál šlo v této věci.

Žalobce se brání tím, že převzal od společnosti Alpine vytěženou zeminu, která je ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech vyňata z působnosti tohoto zákona; tento argument však neobstojí. Uvedené ustanovení (ve znění do novelizace provedené zákonem č. 9/2009 Sb. k 23. 1. 2009) vyjímá mj. vytěžené zeminy a hlušiny z působnosti zákona o odpadech, pokud vyhovují limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám). Zákon dále v § 2 odst. 3 dodává, že jde o limity stanovené prováděcím právním předpisem, a tento předpis – stanovící podrobnosti nakládání s vyňatými materiály a limitní hodnoty koncentrací škodlivin v nich – mají podle odst. 3 téhož ustanovení vydat Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství.

Taková vyhláška však nebyla v roce 2006 vydána; až zmíněnou novelizací provedenou zákonem č. 9/2009 Sb. upravil zákonodárce limity znečištění, a to tak, že odstavec 3 zmocňující ministerstva k přijetí prováděcí vyhlášky byl z ustanovení § 2 vypuštěn, a zároveň byl do nového znění § 2 odstavce 1 písmena i) zahrnut odkaz na přílohu č. 9 zákona, upravující limity znečištění pro využití vytěžených zemín a hlušín, včetně sedimentů z vodních nádrží a koryt vodních toků, na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám). Stanovil-li však v roce 2006 právní předpis, že některé jeho ustanovení bude možno použít až v okamžiku, kdy k němu bude vydán prováděcí předpis, znamená to, že do té doby není možno takové ustanovení použít. Zákonodárce vtělil do § 2 odst. 1 písm. i) určitou možnost, kterou zákon dříve (před novelizací provedenou zákonem č. 188/2004 Sb. s účinností k 23. 4. 2004) neposkytoval, ovšem zároveň stanovil, že této možnosti budou moci subjekty nakládající s odpady využívat až poté, co budou ve vyhlášce stanoveny limity znečištění. Tato podmínka nebyla v roce 2006 splněna; žalobce proto nemohl nakládat s vytěženou zeminou tak, jako by se na ni nevztahoval zákon o odpadech. Ostatně ve správním řízení nijak nevyšlo najevo, že by si žalobce opatřil informaci o hodnotách koncentrací škodlivin ve vytěžené zemině, a není tedy zřejmé, odkud pramení jeho přesvědčení, že zemina byla „nezávadná“. Požadovat od původce odpadu takovou informaci je přitom povinností žalobce jakožto provozovatele zařízení ke sběru a výkupu odpadů.

Kromě toho je i ze shromážděných listin patrné, že strany dohody o „převzetí materiálu“ označovaly tento materiál také jako odpad. Tak v nedatovaném čestném prohlášení, které je opatřeno razítkem žalobce a podpisem jeho jednatele P. U., žalobce prohlašuje, že v období od 17. 6. 2006 do 31. 8. 2006 převzal od společnosti Alpine celkem 18 924 t odpadu – zeminy a kamení – do svého zařízení, a tento materiál byl zneškodněn/využit v lokalitě „Slovenská“. Stejně tak byl dne 15. 9. 2006 vyplněn *Evidenční list odpadů*; jako dodavatel je tu označena společnost Alpine, odpad je tu specifikován jako *beton – cihla – zemina*, je tu uvedeno celkové množství odpadu 18 924 t a jeho vznik v období 17. 6. – 31. 8. 2006. I tato listina nese razítko žalobce a podpis jeho jednatele. Tyto listiny budí pochybnosti ohledně žalobcova

tvrzení, podle nějž vůbec nepovažoval tento materiál za odpad; v zásadě ale není tak podstatné, jak byl vytěžený „materiál“ označován v doložených listinách, ale jaká je jeho právní povaha; to správní orgány posoudily správně.

Žalobce v žalobě navrhl provést důkazy listinami a výsledky svědků (stavbyvedoucího společnosti Alpine a osob, které se účastnily „ústních jednání“ před inspekcí); těmto návrhům však soud nevyhověl, neboť veškeré skutečnosti potřebné pro rozhodnutí byly zjištěny již ve správním řízení a jsou doloženy ve správním spisu, jak je uvedeno shora.

Pro případ, že soud nevyhoví návrhu na zrušení rozhodnutí, navrhl žalobce, aby soud upustil od trestu za správní delikt nebo jej snížil; tento svůj návrh však nijak neodůvodnil, takže se jím soud nemohl ani blíže zabývat.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. června 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Sylvie Kosková